

Arrest

nr. 228 669 van 8 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskyalaan 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS NTEKEDI, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone Brussel West op 02.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 01.08.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna *de wet*) en volgende feiten: Artikel 1, alinea 1, van de wet: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Op 28.12.2018 heeft betrokkene zich samen met mevrouw A.B. (...) bij de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Jans- Molenbeek aangeboden om informatie in te winnen in verband met een huwelijk. Mevrouw A.B. (...) heeft de Belgische nationaliteit. Zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar Pakistan om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Er kan dus geconcludeerd worden deze beslissing geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het respect voor de rechten van verdediging en het hoorrecht alsook van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van "*l'insuffisance dans les causes*".

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Le requérant prend un premier moyen fondé sur la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ; de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes ; de la violation de l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur 1 accès au territoire, le séjour et l'établissement et l'éloignement des étrangers ; de la violation du respect des droits de la défense et du droit à être entendu ; la violation des dispositions de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

En ce que ;

Attendu que l'article 8 de la CEDK prévoit. « Toute personne a droit au respect de sa vie privée, familiale et de son domicile. ».

Que l'article 8, 2° de la CEDH limite le pouvoir de l'Etat et prévoit ce qui suit « il ne peut y avoir une ingérence de l'autorité publique dans l'exercice de ce droit pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Ceci signifie qu'une ingérence est seulement justifiée et ne viole pas l'article 8, 1° CEDH si cette ingérence est prévue par la loi et est dans l'intérêt des buts susmentionnés qui est nécessaire dans une société démocratique.

Que la décision entreprise ne remplit pas les conditions de l'article 8, 2° CEDH.

Que le droit au respect de la vie privée est fondamental. Une ingérence est seulement autorisée dans les cas prévus par la loi. Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, §83) d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15.12.1980.(C.E. 22 décembre 2010, n° 210 029), d'autre part, il revient, à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE 16 décembre 2015, n° 158 699).

Que l'article 8 CEDH protège l'individu contre une ingérence arbitraire de l'Etat dans la vie familiale.

Que la partie adverse est tenue de procéder à l'analyse de proportionnalité. Elle n'a pas eu le souci de ménager un juste équilibre entre l'ingérence commise dans la vie privée du requérant et les objectifs légitimes quelle poursuit.

Qu'il revient à la partie adverse de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Qu'il ressort d'une jurisprudence de la Cour européenne que les Etats doivent tenir compte de certains critères dans les décisions où l'Etat doit procéder à la balance des intérêts (CCE n°125 837 du 20 juin 2014).

Que la Cour européenne a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. La partie adverse n'a nullement pris ces critères en considération avant de prendre la décision querellée.

Qu'au vu des informations dont disposait la partie adverse, force est de constater qu'elle a manqué à son devoir d'analyser de manière aussi rigoureuse que possible les enjeux familiaux en présence.

Que la partie adverse n'a par exemple nullement eu égard aux conséquences d'un éloignement du requérant sur la vie familiale entretenue avec sa compagne.

Que la partie adverse n'ignore pas non plus combien il est difficile d'obtenir un visa pour des séjours temporaires en raison de la présence de sa famille en Belgique.

Qu'en réalité, il s'agira d'un départ définitif contrairement à ce qu'affirme la partie adverse, ce qui va indubitablement causer une violation à une vie de famille au sens de l'article 8 précité.

Que la décision querellée ne témoigne pas d'une analyse rigoureuse de la situation familiale du requérant, et des enjeux en présence, alors même que la partie adverse était informée.

Que la motivation de la décision entreprise ne reflète pas une analyse exhaustive et aussi rigoureuse que possible.

Attendu qu'outre la minutie imposée par l'article 8 CEDH, le requérant invoque la violation du principe de minutie au titre de principe de bonne administration.

Que le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci, que la minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328), procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (C.E., 31 mai 1979, n°19 671), «rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat à toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir» (C E, Claeys, no 14.098, du 29 avril 1970).

Que la prise en compte de ces éléments et l'analyse minutieuse doit ressortir de la motivation de la décision, à défaut de quoi le destinataire de la décision n'est pas en mesure de comprendre le raisonnement de l'administration. Cette absence d'analyse minutieuse et exhaustive semble confirmée par la nature de la présente décision.

Que des lors, la décision contrevient à l'article 8 CEDH, pris seul et conjointement aux obligations de motivation et de minutie.

Qu'en conclusion, le requérant estime que les différents éléments exposés en termes de requête permettent de mener au constat d'une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie adverse au vu d'un examen distinct des différents éléments présentés, à l'absence d'examen global, l'absence de motivation.

Que s'agissant d'une mesure aussi grave que celle d'un ordre de quitter le territoire portant atteinte à un droit fondamental tel que l'article 8 de la CEDH, la partie adverse aurait dû entendre le requérant.

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où le requérant invoque des éléments relatifs à sa situation personnelle, notamment : l'Existence d'une vie familiale en Belgique avec sa compagne avec qui il cohabite.

Que la partie adverse n'a pas donné au requérant l'occasion de faire valoir son point de vue de manière utile et effective.

Que partie adverse aurait dû, avant de décider d'adopter un ordre de quitter le territoire, mesurer la proportionnalité entre cette décision et les éléments de vie privée du requérant.

Que pour ce faire, la partie adverse aurait dû entendre le requérant sur ces éléments de vie privée et familiale.

Qu'il n'a pas été donné au requérant le droit d'être entendu.

Qu'en agissant de la façon dont elle a procédé, elle a sciemment commis une violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, du devoir de prudence et de minutie et du droit d'être entendu ; la violation du principe général de droit européen du respect des droits de la défense. En effet, la partie adverse ne lui a pas donné l'occasion de faire valoir les éléments de nature à s'opposer à ce qu'un ordre de quitter le territoire soit pris à son encontre.

Attendu que le Conseil d'Etat estime de façon constante que « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (Voyez par exemple C.E (6e Ch) n° 221 713,12 décembre 2012), Par ailleurs, le droit d'être entendu est également garanti en droit belge par le principe de bonne administration, ce droit s'impose même en l'absence de texte légal le prévoyant.

Que si la partie adverse avait procédé à un tel « examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire, si elle avait veillé à effectuer une recherche minutieuse des faits et à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et si elle avait veillé à faire entendre le requérant en vue de lui permettre de faire état de tout élément utile à la prise d'une décision adéquate et de produire les documents ad hoc, elle aurait alors eu connaissance du projet de mariage du requérant et de sa compagne.

Que le requérant se voit intimer l'ordre de quitter le territoire alors même qu'il laissera en Belgique sa compagne de nationalité belge.

Que la réalité de la vie familiale et privée du requérant en Belgique n'est pas contestable.

Que l'article 74/13 prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Que pourtant, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que le ministre ou son délégué ont tenu compte de la vie familiale du requérant et que la partie adverse ne tient aucunement compte des éléments propres à sa situation, la vie de famille qu'il mène en Belgique, notamment avec sa compagne de nationalité belge.

Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait et de la situation du requérant avant de prendre une mesure d'éloignement à son encontre.

Que le respect des relations sociales, affectives et familiales nouées par le requérant en Belgique, plus particulièrement avec sa compagne est ainsi couvert par la protection conférée par l'article.

Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement ;

Qu'il ne ressort nullement du dossier administratif, ni de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de prendre en considération ces éléments, dont elle avait pourtant parfaitement connaissance ;

Qu'en s'abstenant ainsi de prendre en compte « la vie familiale » du requérant, ainsi que prévu par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a violé son obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, au regard de la disposition précitée ;

Qu'en ne motivant pas sa décision en référence à la vie privée et familiale que mène le requérant en Belgique, la décision litigieuse contrevient manifestement à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Qu'il en ressort qu'en violant le principe d'audition et ne donnant pas la parole au requérant, avant de lui notifier cet ordre de quitter le territoire, la partie adverse viole aussi l'article 8 de la CEDH ;

Que ce comportement de la partie adverse constitue une violation du respect des droits de la défense et du droit à être entendu ;

Préjudice grave difficilement réparable justifiant sa demande en suspension.

Attendu que le requérant est arrivé sur le territoire du Royaume de Belgique en 2016.

Que le requérant a fait la connaissance de Madame Bens Annick Agnès (NN 73 09 21012-81) de nationalité belge avec qui il cohabite depuis plusieurs mois.

Que le requérant entretient une vie familiale effective avec sa compagne.

Qu'en exécutant l'ordre de quitter le territoire, le requérant perd son unique chance pour obtenir un droit de séjour dans un pays où il habite avec sa compagne de nationalité belge et où il est particulièrement bien intégré ;

Qu'il s'agit dans ce cas d'une violation de l'article 8 de la convention Européenne des droits de l'homme."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij de intentie heeft te huwen met een vrouw van Belgische nationaliteit, doch dat dit haar geen automatisch recht geeft op verblijf. Betreffende de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het bevel voorts gemotiveerd "kan worden gesteld dat de terugkeer naar Pakistan om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653;

RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Er kan dus geconcludeerd worden deze beslissing geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

De verzoekende partij betoogt, in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar familielevens en met de elementen eigen aan haar geval, met name het gezinsleven dat zij leidt in België met haar partner van Belgische nationaliteit. Zij meent voorts dat de verwerende partij volledig in gebreke blijft aan te tonen dat de inmenging noodzakelijk en proportioneel is aan één van de doelstellingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM, terwijl uit de motieven dient te blijken dat zij de bezorgdheid heeft gehad om een correct evenwicht te vinden tussen het doel van de bestreden beslissing en de ernst van de inmenging op het recht op een privé- en familielevens.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familielevens en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De Raad stelt echter vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het voorgehouden gezins- en privélevens van de verzoekende partij, doch hierover heeft gesteld dat de verzoekende partij zich samen met mevrouw A.B. van Belgische nationaliteit heeft aangeboden bij de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Jans-Molenbeek om informatie in te winnen in verband met het huwelijk, doch dat haar intentie te huwen haar niet automatisch recht geeft op verblijf. Voorts wordt erop gewezen dat een terugkeer naar Pakistan om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privélevens, dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat bovendien een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met of zou gemotiveerd hebben over het gezins- en privélevens van de verzoekende partij.

Bovendien, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan met welk privé- en gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over heeft gemotiveerd. Gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet aannemelijk maakt, toont zij overigens ook niet aan dat het de verwerende partij *in casu* toekwam over te gaan tot een belangenafweging.

Betreffende de overige elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij minderjarige kinderen in België heeft of gezondheidsproblemen heeft, zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat het de verwerende partij toekwam hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar speelt indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familielevens en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte niet motiveert in verband met haar gezinsleven in België met haar partner en dat uit de motieven geen belangenafweging blijkt, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.3.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De verzoekende partij wijst op haar gezins- en privéleven daar zij in België een gezinsleven onderhoudt met haar partner mevrouw A.B., met wie zij samenwoont.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich samen met mevrouw A.B., van Belgische nationaliteit, bij de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Jans-Molenbeek heeft aangeboden om informatie in te winnen in verband met een huwelijk. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een relatie heeft met een Belgische onderdaan en met haar samenwoont, doch deze relatie geenszins verder toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar Belgische partner. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar beweerde partner kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen partners afgeleid worden. Ook uit het louter indienen van een huwelijksdossier kunnen dergelijke banden tussen partners niet worden afgeleid. De intentie tot huwen leidt er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de verzoekende partij en haar partner nog niet gehuwd zijn en dat een onderzoek lopende was. Geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat uit informatie die de verwerende partij aan de Raad bezorgde blijkt dat inzake het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw B.A. het parket van de procureur des Konings te Brussel op 14 augustus 2019 een negatief advies gaf omwille van het feit dat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit het administratief dossier blijken overigens, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het louter aanhalen dat zij een gezinsleven en een relatie heeft met haar partner van Belgische nationaliteit, doch stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij kan dan ook geenszins dienstig voorhouden dat de werkelijkheid van haar gezins- en privéleven in België onbetwistbaar is.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar partner, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relatie, aannemelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar vermeende partner op het Belgische grondgebied. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Wat de intentie om te huwen betreft, wijst de Raad er nog op dat deze intentie hoe dan ook de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft, zoals door de verwerende partij terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op een gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de

verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De verwerende partij kon dan ook in het licht van artikel 8 van het EVRM terecht motiveren dat de intentie tot huwen haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat een terugkeer naar Pakistan om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven, dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat bovendien een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Hieromtrent betoogt de verzoekende partij nog dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van een verwijdering op haar familiaal leven met haar partner, dat zij eveneens het feit negeert hoe moeilijk het is om een visum voor een tijdelijk verblijf omwille van de aanwezigheid van familie in België, te verkrijgen en dat het in werkelijkheid, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, gaat om een definitief vertrek.

Zelfs indien het niet eenvoudig zou zijn om een dergelijk visum te verkrijgen – waarbij de verzoekende partij zich overigens beperkt tot een loutere bewering die zij geenszins verduidelijkt of staft – toont zij hiermee geenszins aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om een visum te verkrijgen en naar België terug te keren en toont zij dus geenszins aan dat, niettegenstaande wat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, de scheiding met haar vermeende partner niet tijdelijk zou zijn maar definitief. Gezien de verwerende partij aldus in de motieven van de bestreden beslissing erop wees dat het gaat om een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, kan de verzoekende partij niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van een verwijdering voor haar familiaal leven. Bovendien concretiseert de verzoekende partij geenszins de gevolgen die een verwijdering voor haar familiaal leven met haar partner zou teweegbrengen, zodat zij niet aantoonde met welke gevolgen – behoudens het door de verwerende partij in ogenschouw genomen gevolg van een tijdelijke scheiding – de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar vermeende partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar te vergezellen naar of te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Zij toont geenszins aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar Pakistan te vergezellen en aldaar haar leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgelaten gezinsleven elders te voeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht of motiveringsplicht om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij (uitgebreider) had moeten motiveren.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

3.5. Betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht om gehoord te worden, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan

aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De verzoekende partij betoogt dat zij de verwerende partij had kunnen wijzen op het bestaan van een familiaal leven in België met haar partner met wie zij samenwoont en hun intentie om te huwen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van een partner met de Belgische nationaliteit en de intentie van de verzoekende partij haar te huwen alsook dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden en gemotiveerd heeft waarom dit het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat. Voorts is uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gebleken dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig gezinsleven heeft aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit bovenvermelde vaststellingen, dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of geldige verblijfstitel, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER